

Munkás

Bölcs és türelmes ő. Kék zubbonyával
nyakoncsaphatná hűtlen dalnokát,
ki nem a munka hőseivel szárnyal,
mert sirhatnékok vásták el fogát.
Bölcs és türelmes, bár csalatkozott
egy-két dalosban: vakon hitte el
a gördülékeny, szalma-tűz lobot
s csak aztán mérte fel értelmivel.

Csalatkozott a lélek mérnökében,
ahogy csak apa csalatkozni tud,
ha szajha tartja bűnös búvkörében
a megcsodált, a kamasz nagyfiút,
ki belefojtja lángoló hitét
mocsokba, sárba s ölni tudna már,
ha látja apja hű tekintetét,
mely megbocsájt, de perzsel, mint a nyár.

Csalatkozott, míg dübörgő korunkat
olajjal, szénnel, vassal eteti,
ahogy vérével — nem is rég — a múltat,
hogy szabad máról zenghess dalt neki,
s igazat, még ha fáj is éneked,
ha gyógyulást hoz sok sebünkre még,
s nem úgy segít, hogy országot temet,
ha kicsit fázós, borongós az ég.

Mi volna itt, ha löporos romokból
nem lép ki akkor, negyvenöt telén?
Nem volna élet, melyben megfogódzol
most is, mint sziklán termő televény;
mert nem lelheted másban meg magad,
csak ami itt van, amihez közöd,
munkád, szerelmed s érző gondolat
életre-harcra már odakötött.

Jóska

Utunk, ha néha összefut,
Megállunk egy-két szóra.
Na néz csak! — mondja — a »vasút«
s a »vers« találkozott ma.

Kezet szorítunk s felnevet:
— Finom kezed van, hékás!
Hogy törné föl a versezet,
ha csak témákért sétálsz?

Kötődünk, én is csipkedem:
— Egyenruhádat, Jóska,
sublótba rakhadd, úgy hiszem,
nem lesz szükség vasútra.

Gyorsabb jószág a gépmadár...
s bakter sem ásít tétlen,
ki unalmában szalutál
a napsütött vidéken.

— Ejnye, hogy mért nem hamarabb
törtem a csontod össze,
akkor kevesebb aranyat
költhetnék rossz költőkre.

— Megállj te, Jóska, jó komám,
magad maradtál volna
lopott sok téli délután,
mikor jég nőtt a tóra.

Kopott, rozsdás kis korcsolya
röpített, s hányszor estünk!
S a barna-sapkás lány! Koma, —
legelső nagy szerelmünk...

Várhatott ránk az inasok
goromba iskolája:
együtt hittük a »ki vagyok«
hitét, — nagy volt az ára.

A mester úrnak szép fiát
megvertük kint a jégen,
előre tudtuk szándokát:
láttunk Júdás lelkében.

Másnap ügyis ránk járt a rúd.
Az apja előbb rajtad,
aztán rajtam vert iszonyút:
mutatván bőszen hatalmat,

amely fiáért síkra száll,
s azért, hogy te meg én ne
lépjünk rá — proli cimborák —
az úrfiak jegére.

Így volt-e, Jóska, jó komám?
Így hát — felelt két szóba'.
Ezt írd meg! — mondja szaporán,
Megírom, meg én, Jóska.

PETROVÁ CZ ISIVÁN VERSEI *

Pihenőn

Poros úton, völgyben, réten
báméskodva mendegéltem, —
útam nem volt sietős, —
moccanatlan, tikkadt délben
árnyas erdőszélhez értem.
Puha fű-ágy, lombtető —
jólesett a pihenő.

Megfürödtem a patakban,
patak partján tüzet raktam,
s vesszőt vágtam, egyenest,
nyárfa-végét megfaragtam...
S szalonnával úgy belaktam! —
Diákember nem keres
drága kocsmát, hig levést.

Tűző napon, ily melegben
továbbmenni semmi kedvem,
s mint akinek dolga nincs,
a fűre leheveredtem,
s nézegettem önfeledten,
mily kacérkodón kacsint
fák alatt a kankalin.

Majd felülve körüljártam
szememmel a tág határban.
Lenn, a völgyben gazdag rét,
szőlők, kertek, búzatábla, —
sok gyümölcs egy kerek tálban,
rajt' fél dinnyehej az ég, —
versbeillő szép vidék!

S eltűnődtem... Mennyi minden
költeménybeillő itten!
Termő béke, fiatal
sereg, melyben zászlót vittem...
Eldalolom egyszer, hittem,
mily szép volt a diadal. —
S egyre késik az a dal..

A seregtől elkerültem.
Küldött: — nem hagytam el hűtlen —
menj, tanulj, az ifjúkor
rendje ez... Én padba ültem,
és tanulok elmerülten
szakmát, nyelvet, régi kort, —
s verset írni nincs mikor.

* A Szegedi Városi Tanács 1955. évi irodalmi pályázatán I. díjat nyert versciklusból.